

sí mít. Dlužím mu za svůj život, nemusí však se mnou zůstat navždycky.

„Já jsem Tillie,“ promluví jemným hlasem ta holka s růžovými vlasy a ukáže na kluka vedle sebe. „Tohle je Nate. Ti dva lidi, kteří právě odešli, jsou Scarlett a Hector Hayesovi a tamto,“ ukáže prstem na kluka, který sedí v křesle s nohou na konferenčním stole, „je Bishop Hayes. Tohle je Eli, ale toho si nemusíš všímat.“ Eli se tiše zasměje a Tillie pokračuje. „Hunter a Cash jsou ze stejné generace, jsou tu docela často...“ vykládá dál, ale moje oči uvízly na Bishopovi, který mě pozorně sleduje. Zatvrzele neuhýbám jeho pohledu a nevšímám si toho, že je jako otevřený plamen v temné místnosti. Konečně od něj odtrhnu oči. „... takže co dalšího mi uniklo?“ zeptá se Tillie, která si neuvědomila, že jsem ji přestala vnímat. Nevím, o čem mluvila, protože moje mysl byla lapená pouze v jedné dimenzi.

„Hm,“ zamumlám a zašoupu nohama. Svědí mě dlaně. Sejít dolů možná nakonec nebyl tak dobrý nápad.

„Ona nic neví, malej postrachu, tak zmlkni,“ zavrčí Brantley z opačné strany pokoje. Neřekl to tvrdě, hlasitě ani našťavaně. Jeho tón je spíš lhostejný a trochu rošťácký. Možná nepotřebuje křičet, aby byl slyšet, a lidi ho prostě poslouchají. Očividně se to děje právě teď.

Tillie nakloní hlavu na stranu, až jí růžové vlasy sklouznou na štíhlé rameno. „No, to se musí změnit, jak dobře víš.“

Jsem z toho zmatená.

Všichni kolem mě tančili na tvrdou muziku kapely Korn. Miluju Korn. Jejich hudba je lákavá, vzrušující, a jestli mám být upřímná, taky trochu vyčerpávající, přesto mnou pulzovala, neúnavná na své misi. Chtěla jsem prostě cítit. Ztratit se v moři upocených pubertá-

ků a předstírat, že jsem jako oni. Stejná jako oni. Přestože jsem v hloubi duše věděla, že nejsem. A kdyby oni nevěděli, že nejsem, mysleli by si, že je něco špatně, protože každý, kdo se ke mně přiblížil, se vždycky snažil zůstat dost daleko, aby nepřišel o prsty. Kdyby se mě někdo odvážil zeptat, pověděla bych mu, že tím, že se bojí o svůj život, ztrácí čas. Ať se mnou klidně tancuje. Nikdo se tu nedívá. Nikdo.

Zvedla jsem ruce nad hlavu a pohybovala se do hrozivého tónu Jonathana Davise. Chtěla jsem se s jeho hlasem vyspat. Sevřít ho mezi nohama a celého ho polhtit. Při tom pomyšlení jsem se usmála a pomalu otevřela oči. Ten úsměv se ještě rozšířil, když jsem si všimla, že mě z pohovky pozorují dva kluci. Měli na sobě tmavé oblečení, ale jeden měl bílé tenisky a druhý černé vysoké boty. Jednomu se po paži táhlo tetování, zatímco ten druhý vypadal, že žádné nemá. Byli podobně stavění, jeden vyšší, mohutnější a našťvanější, druhý se tvářil lhostejně. Mohl však předstírat nezájem, jak chtěl, protože jsem cítila, jak mě od pasu dolů olizuje jeho ohnivý pohled.

Přehodila jsem si vlasy přes rameno a pomalu se k nim vydala. Byla jsem sebevědomá, mírně řečeno, což nejspíš – rozhodně – pramenilo z toho, že jsem v životě vždycky dostala všechno, co jsem chtěla. Mimo jiné.

Jakmile jsem došla k pohovce, shlédla jsem na oba kluky. „Nuže? Budete tady oba sedět a zírat, nebo mi předvedete, že mě dokážete ojet tak, jak to právě udělaly vaše oči?“